

Formarea de ucenici prin învățătura dată prin parabole

Bună prietene, în acest studiu vom descoperi câteva instrumente puternice pentru a forma ucenici, mă refer la metafore, parabole și alegorii. Isus a folosit foarte multe metafore și comparații de-a lungul lucrării Sale, și știi de ce le-a folosit? Datorită faptului că Învățătorul nu vedea în om numai un robot. Pentru Isus mintea umană nu era numai un depozit de concepte teoretice, Isus dorea să înregistreze în mințile ucenicilor Săi lecții practice într-o formă simplă. Isus a luat imagini din natură, din viața cotidiană, pentru că ucenicii Săi să înțeleagă mai bine conceptele teoretice; numai că această manieră de a învăța nu era caracteristică Lui, putem vedea folosirea metaforelor și a alegoriilor în întreaga Biblie. În Vechiul Testament de exemplu conține multe metafore, multe istorii instructive.

În această parte a studiului nostru vom menționa doar trei parabole, metafore ale Vechiului Testament. Prima este cea în care profetul Natan arată regelui David păcatul comis. Așa că Natan s-a dus la David și i-a prezentat o istorie pe care o găsim în 2 Samuel 12,1-7:

1 Domnul a trimis pe Natan la David. Și Natan a venit la el și i-a zis:

„Într-o cetate erau doi oameni, unul bogat și altul sărac.

2 Bogatul avea foarte multe oi și foarte mulți boi.

3 Săracul n-avea nimic decât o mielușea, pe care o cumpăraseră; o hrănea și o creștea la el împreună cu copiii lui; ea mânca din aceeași bucată de pâine cu el, bea din același pahar cu el, dormea la sânul lui și o privea ca pe fata lui.

4 A venit un călător la omul acela bogat. Și bogatul nu s-a îndurat să se atingă de oile sau de boii lui, ca să pregătească un prânz călătorului care venise la el; ci a luat oaia săracului și a gătit-o pentru omul care venise la el.”

5 David s-a aprins foarte tare de mânie împotriva omului acestuia și a zis lui Natan:

„Viu este Domnul, că omul care a făcut lucrul acesta este vrednic de moarte.

6 Și să dea înapoi patru miei, pentru că a săvârșit fapta aceasta și n-a avut milă.”

7 Și Natan a zis lui David: „Tu ești omul acesta!”

Ce manieră interesantă de a conduce pe cineva la o concluzie a propriei sale situații. Putem vedea cum această metaforă l-a ajutat pe regele David să-și înțeleagă propriul păcat. Aici vedem că încă din Vechiul Testament se foloseau metaforele.

O altă metaforă o găsim înregistrată în Isaia 28 unde se vorbește despre corectarea fiilor lui Dumnezeu și menționează că există mai multe tipuri de semințe, alac, orz, grâu. Profeții spun că unele semințe sunt mai dure, iar altele mai sensibile; cele mai dure au mai mare putere, iar cele mai sensibile au mai puțină putere. Tot așa este și cu modul în care Dumnezeu învață și corectează problemele ființelor umane în funcție de duritatea sau sensibilitatea inimii lor. O inimă dură va fi șlefuită cu mai multă putere, dar una sensibilă, cu mai multă dragoste.

Într-o zi cineva mi-a povestit că pentru a-L accepta pe Isus a trebuit să sufere mult, întâi și-a pierdut soția și apoi a blestemat pe Dumnezeu, apoi i-a murit și fiul cel mare, dar inima lui a rămas mai departe dură ca piatra. În scurt timp s-a îmbolnăvit și fiica de cancer și de abia atunci și-a încredințat viața sa lui

Dumnezeu. Cu certitudine putem compara acest om cu sămanța tare, iar această metaforă este folosită adesea de profeții Vechiului Testament.

O a treia metaforă din Vechiul Testament pe care o vom menționa în această parte este una care se aplică profetului Ieremia. Să citim în Ieremia 13,12-14:

12 De aceea spune-le cuvintele acestea: Așa vorbește Domnul Dumnezeul lui Israel: „Toate vasele se vor umple cu vin!” Și ei îți vor zice: „Crezi că noi nu știm că toate vasele se vor umple cu vin?”

13 Atunci spune-le: Așa vorbește Domnul: „Iată, voi umple pe toți locuitorii țării acesteia, pe împărații care stau pe scaunul de domnie al lui David, pe preoți, pe proroci și pe toți locuitorii Ierusalimului, îi voi umple de beție.

14 Îi voi sfărâma pe unii de alții, pe părinți și pe fii laolaltă, zice Domnul. Nu-i voi cruța, nu voi avea milă de ei, nu Mă voi îndura de ei, nimic nu Mă va împiedica să-i nimicesc.”

O prietene, această metaforă este terorică, nu este o amenințare, ci este numai o descriere despre ce se va întâmpla cu persoanele care aleg drumul distrugerii. Este interesant de observat că și Isus a învățat despre mesajul cuprins în aceste trei parabole din Vechiul Testament. Isus a prezentat de asemenea propriile parabole, dar învățătura a fost aceeași.

Este important de înțeles că nu este suficient a prezenta concepte teoretice, teologice, doctrinale. Toate acestea sunt bune, dar important nu este ceea ce tu spui, ci ceea ce persoana înțelege, iar pentru ca aceasta să înțeleagă bine, este util să folosești parabolele și alegoriile pe baza imaginilor de zi cu zi, nu prin concepte specifice unei elite intelectuale. În acest sens trebuie să învățăm o mare lecție de la Isus Hristos.

Vom merge acum în partea a doua a acestui studiu și vom citi Matei 7,24-27:

24 De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face îl voi asemăna cu un om cu judecată care și-a zidit casa pe stâncă.

25 A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelie zidită pe stâncă.

26 Însă oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit care și-a zidit casa pe nisip.

27 A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea; ea s-a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare.”

Prima lecție pe care o poate învăța un ucenic din această parabolă este că adevărata ucenicie se poate construi numai pe stâncă care este Hristos. Domnul ar fi putut prezenta această învățătura prin simple învățături teoretice, dar nu a făcut-o. Învățătorul a luat imagini din viața cotidiană ca și construirea unei case, ploaia, râuri, vânturi. A folosit aceste elemente pentru a învăța pe ucenicii Săi pericolul de a construi viața spirituală pe detalii fără importanță, cum este nisipul care nu rezistă când vine furtuna, pe când ceea ce se va construi pe stâncă care este Hristos, va rezista oricărei adversități.

Însă vorbind de soliditatea vieții creștine, există o altă imagine pe care Isus a utilizat-o și anume este vorba de un om care înainte de a începe să construiască prima dată își face calcule. Această parabolă a fost prezentată de Isus cu scopul de a arăta ucenicilor dificultățile vieții creștine. Știi prietene, nu este ușor să Îl urmezi pe Isus, cel ce Îl urmează de Isus merge în contra lumii necredincioase în care trăim, așa că trebuie să luăm Crucea Sa și să Îl urmăm. Trebuie să îl urmăm constienți fiind că viața alături de Isus este plină de dificultăți, iar parabolă cu omul care își face calcule vorbește despre această situație.

În partea a treia a acestui studiu, vom vedea că Isus a folosit parabole din lumea agriculturii. În Matei 13 găsim parabola semănătorului. Această parabolă prezintă diferite tipuri de persoane în fața Cuvântului lui Dumnezeu. De asemenea în Matei găsim parabola neghinei, din care învățăm că Satana infiltră în sânul Bisericii învățători falși cu obiectivul de a perturba viața acesteia. Parabola aceasta ne arată că nu este treaba noastră de a determina cine este grâu și cine este neghina; trebuie să îl lăsăm pe Isus să facă această separare la judecata finală. Este interesant să observăm că Isus ar fi putut prezenta învățăturile Sale acționând direct problemele, dar El nu a făcut așa, ci a folosit parabolele care provocau mintea umană la analiză și studiu, determinându-i să ajungă chiar ei la concluzia finală. Una este să spui cuiva "ai o inimă dură ca piatra", afirmație care poate foarte ușor să supăre acea persoană, și altceva este că, prin intermediul parabolii, ființa umană să înțeleagă singura situația în care se află. Iată ce găsim scris în Matei 13,10-13:

10 Ucenicii s-au apropiat de El și I-au zis: „De ce le vorbești în pilde?”

11 Isus le-a răspuns: „Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat.

12 Căci celui ce are, i se va da, și va avea de prisos; iar de la cel ce n-are, se va lua chiar și ce are.

13 De aceea le vorbesc în pilde, pentru că ei, măcar că văd, nu văd, și măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg.

Este clar că intenția Domnului Hristos nu era ca oamenii să nu înțeleagă, din contră, El dorea ca oamenii să înțeleagă Evanghelia, iar parabolele aveau menirea de a confrunta persoana cu ea însăși, a o așeza înaintea oglinzii adevărului. Nimeni nu va putea spune că Dumnezeu i-a condamnat fără să fie avertizați, ci ei se vor condamna singuri pentru că nu au vrut să înțeleagă, și nu pentru că nu au avut șansa aceasta, au avut-o, obiectivul parabolilor era tocmai oferirea acestei posibilități.

Să trecem la partea a patra a acestui studiu. Isus prin intermediul parabolilor întorcea lumea pe dos. Isus trăia și îndeplinea lucrarea Sa în mijlocul iudeilor care credeau că mântuirea vine prin cumul de fapte până acolo că au inventat pentru sabbat mai mult de 300 de mici reguli pentru respectarea acestuia, condamnavă adulterul, se rugau în piete ca să fie vazuți de toți și credeau că în aceste condiții salvarea lor era garantată.

Dar iată că vine Isus și prezintă două parabole care lovesc direct această mentalitate tradițională, parabola tatălui care avea doi copii, unul dintre copii promite tatălui ca va merge la câmp să muncească și în final nu se duce, iar celălalt care spune că nu se duce dar până la urmă se răzgândește și se duce.

A doua, parabola banchetului la care invitații nu vin, așa că stăpânul invită pe orbi, șchiopi și mizerabili. Cele două parabole învață că împărăția lui Dumnezeu nu este pentru cei care cred că o merită pentru buna lor purtare, nu, ci pentru acei care se simt orbi, șchiopi și goi și care se încred numai în harul lui Isus Hristos. Acest concept era ofensator în timpul lui Isus, dar faptul că El prezenta acest adevăr prin intermediul parabolilor și nu în mod direct, permitea ca mulți oameni care în alte condiții nu ar fi acceptat învățătura, în final să o accepte. Aceasta era menirea parabolilor.

Ajungem la sfârșitul acestui studiu, iar aici vom vorbi despre posibilitatea de a înțelege bine când prezentăm veștile bune ale Evangheliei. Isus a fost un excelent învățător care ne-a învățat să folosim parabolele, analogiile, comparațiile și astfel a folosit multe istorisiri. Isus cunoștea bine forma cea mai potrivită de a prezenta Evanghelia pentru a fi bine înregistrată în mintea persoanelor.

După moartea Domnului Hristos, scriitorii Noului Testament de asemenea au folosit alegorii și metafore, multe dintre ele le găsim în scrierile lui Pavel. Apocalipsa, de exemplu, este plină de alegorii și simbolisme. Ceea ce nu găsim foarte mult în scrierile apostolilor sunt prezentări care să se bazeze pe istorisiri ca și bază a învățăturilor.

Provocarea noastră de astăzi, ca ucenici ai Săi, este a vorbi atât de clar încât să fim înțeleși. Nici o valoare nu are o minunată artă omiletică a predicii tale dacă cine ascultă nu te înțelege, degeaba faci o minunată prezentare a Scripturii dacă cei care ies din biserică nu au înțeles mesajul. Mesajul poate să fie simplu și profund. Dar profunditate nu înseamnă complexitate, iar simplitate nu înseamnă superficialitate. Obiectivul unei predici nu este predica în sine, ci transformarea inimii ascultătorilor. De aceea noi trebuie să folosim instrumentele cu care ne-a învățat Învățătorul nostru. El a folosit parabolele, istoriile, metaforele și comparațiile într-o formă admirabilă. Ca și ucenici care calcă pe urmele Învățătorului nostru trebuie să facem la fel ca El.   ăîțășÎ

Am descoperit că ființele umane moderne, bogat, sărac, american sau european etc... au curiozitatea de a cunoaște istorii din viața altora. Când începi să prezinti o asemenea istorie, toată lumea este ochi și urechi. Așa că vedem o bună manieră de a introduce mesajul Biblic prin intermediul acestor istorii. Dar dacă tu îți petreci o ora explicând teoria, dar nu o aplici, nu faci aplicații, nu prezinți istorii, acea teorie nu provoacă mare impresie.

Cu timp în urmă când nu erau televizoare, îți amintești că erau piese de teatru radiofonice, în care ascultătorii, închideau ochii și își imaginau acțiunea. Dar după ce a apărut televiziunea, prezentarea mesajelor se face cu o viteză uimitoare, iar mintea umană nu mai avea timp de a gândi, de a medita, nu mai avea timp de a-și imagina, de a analiza, de a studia, ci numai sta și vedea, așa că s-a creat o generație lenesă în gândire. Mai există încă persoane care să le placă a gândi, sigur că da, dar din păcate este numai o minoritate, restul fiind indiferenți, nu au plăcerea de a gândi, dorm liniștiți. Când prezinți Evanghelia prin concepte teoretice, puțini reacționează, puțini își manifestă interesul, dar când începi să prezinți aplicații reale din viața cotidiană, oamenii se trezesc, iar aceasta nu este o noutate, Domnul Hristos o aplică, așa că și noi ca și ucenici ai Săi trebuie să facem la fel.

Dumnezeu sa te binecuvânteze.